

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Gânduri pentru inactivarea Frăției Ortodoxe Române.

Desmembrarea eparhiei ortodoxe a Clujului a avut un efect dezastruos și asupra activității Frăției ortodoxe Române, acest organism de mare importanță pentru viața noastră bisericească.

Pierzând Clujul, pleiada de mari cărturari ortodocși s'a răspândit în toate părțile României libere și astfel preocupările de ordin religios și bisericesc au trecut pe un plan secundar.

Frăția Ortodoxă Română s'a creiat din inițiativa Bisericeii, dar ritmul vieții ei a venit în primul rând din activitatea plină de înaltă conștiință creștinească a elementului mirean.

Acum acest element mirean nu și-a putut încă regăsi echilibrul sufletesc necesar pentru a continua munca desfășurată pe linia spiritualității dela care neamul românesc a așteptat întărirea sa morală.

Din Cluj porneau spre toate părțile Ardealului, ca dintr'un izvor de energii inepuizabil, atâtea curente sănătoase, încât adunările anuale ale Frăției Ortodoxe Române, constituiau tot atâtea prilejuri de manifestări religioase și naționale pe care, în ultimii cinci ani, nimic nu le-a putut umbri, ca spontaneitate și valoare etică.

Desnădejdea zilelor de azi ne-a lipsit sufletul și de această întăritoare în-tălnire a fiilor neamului nostru în incinta curatului

ideal de viață creștinească și românească.

Cu cât mai mult ne apasă tragedia actuală a neamului cu atât mai intensă trebuie să fie însă căutarea tuturor mijloacelor de fortificare a voinței de mântuire și de trezire din acest marasm în care ne-a coborât destinul pe care în ceasul hărăzitorilor n'am știut să-l evităm.

Ardealul a trăit veacuri de-a rândul prin Biserica sa națională.

Preoți și mireni, într'o sfântă și conștientă solidaritate, au luptat bărbătește exclusiv numai pentru marile interese generale ale poporului.

Deaceia în tradiția Ardealului eroic nu s'a găsit, la nici o mare încercare a neamului, urma vreunei aristocratice deosebiri între conducători și conduși. Căci totdeauna a existat numai aceeași simțire, aceeași voință și aceeași statornică îndârjire de a scutura jugul nedrept și de a da întregului popor puțința unei vieți de mulțumire obștească.

Avem deci înaintea noastră din nou aceasta fundamentală datorie față de poporul Ardealului.

Să prindem firul care nu s'a rupt încă și să purtăm iarăși lumina înfrățirii, aprinsă de vestitorii înălțării neamului, printre toți aceia care nu încetează a crede cu toată tăria, că nu poate fi bun Român acela care nu-i totodată și bun creștin ortodox.

Pr. N. VASIU

OCTAVIAN GOGA

A 60-a aniversare a nașterii îl află pe Octavian Goga în mormântul său din Ardealul din nou subjugat.

Poetul care a împins prin cuvintele sale profetice, pe conaționalii săi ardeleni spre lumina libertății politice și sociale, își doarme somnul de peci la Ciucea, unde grănicerul ungar veghează acum ca suspinul și jalea Românilor de sub stăpânire străină să nu treacă hotarul.

Cine ar fi crezut preodată cu Octavian Goga nu-și va avea mormântul în România Mare ci în pământul unui Ardeal cutropit cu și mai multă ură de dușmanul milenar?

„Era atmosfera celei mai sălbatice persecuții a Românilor din Transilvania, — spunea el, — era o opresiune ramificându-se până în cele mai mici indeletniciri ale vieții dela țară. De sigur că ea trezea protestarea și eu m'am născut cu pumnii strânși, sufletul meu s'a organizat din primul moment pentru protestare, pentru revoltă, cel mai puternic sentiment care m'a călăuzit în viață”.

Pumnii lui Octavian Goga nu se mai pot strânge astăzi și revolta lui nu mai răsună, decât în versurile sale pe care cei ce le-au știut înainte de 1918, le-au uitat după împlinirea visului, iar cei care, în mijlocul ospățului politic al celor scurte două decenii de România Mare, n'au avut răgazul să le adâncească, nu vor înțelege poate, nici acum, nu atât clocotul desperat al ardelenului care presimte prăbușirea unui ideal, ci mai vârtos apocaliptica cutremurare în fața nepăsării naționale, când răul ce bate la poarta neamului poate fi și mai mare decât cel știut.

Octavian Goga a așteptat cu elan și mistică intuiție venirea

marei zile a învierii naționale. După marea unire națională a și crezut în întruparea acestei învieri a neamului și pentru consolidarea lui în granițele etnice, socotite definitive, cu pasiune și frenezie s'a dăruit pe sine însuși pe altarul patriei.

Naționalismul său arzător, dar transpus pe plan politic, n'a avut însă efectul cuvântului înaripat al poeziei, cum de altfel toată trepidăția patriotardă a vieții publice din ultimul deceniu n'a avut alt rezultat, decât acela al anihilării energiilor salvatoare de neam, ducându-ne vertiginos spre nesocotirea demnității naționale.

Poetul Goga aousesse viziunea apariției unui sol sfânt, „înfricoșatul crainic, izbăvitor durerilor străbune”, care „sdrobi-va cartea legilor bătrâne” ca totul: plaiuri, munți, întreg pământul și mai ales România să prăznuiască „înfricoșata clipă a primenirii”.

Octavian Goga, poetul patriei noastre, este din nou actual, în așteptarea acestei clipe de înălțare.

Mai actual ca oricând, căci în glasul lui de dincolo de mormânt vibrează acum și accentul revoltei contra trădării de neam.

Ascultați-l:
Veniți Români! Porniți-vă spre munte!
V'arată drumul morții din morminte
Să nu uitați a veacurilor carte,
Veniți, veniți... Căci adevăr zic vouă:
Ori vă mutați hotarul mai departe,
Ori veți muri cu trupul frânt în două!

„Cel ce este credincios întru puțin și întru mult e credincios și cel ce e nedrept întru puțin și întru mult este nedrept”.

(Ev. Luca, c. 16 v. 10).

Taina sfintei cuminecături

(Meditație)

Postul mare ne îmbie nouă orizonturi de gândire și simțire. Este deci un fericit prilej de a ne purifica conștiința și de a ne fortifica sufletul, ca să „lăpădam omul cel vechiu și întru cel nou să ne îmbrăcăm”.

Postul de acum e semnificativ pentru toți creștinii și întreaga omenire îl petrece într-o încordare de nedescris din cauza nesiguranței zilei de mâine și nestatornicia zilei de azi.

În această involburare sufletul omului își caută un refugiu și adevărata mângâiere omul o găsește în locașul Domnului (Psalm 85 11), cu ocazia săvârșirii sfintei liturghii, care este o reînnoire nesângeroasă a jertfei de pe cruce a Domnului Isus, deci o jertfă reală.

Isus Hristos este prezent în taina sfintei cuminecături, deși cu mintea noastră nu putem înțelege această „taină din veac ascunsă și de îngeri neștiută”.

Dar să ne oprim puțin cu gândul la Capernaum, unde o mulțime de oameni așteaptă pe Isus. Numai cu o zi înainte Isus a săvârșit o minune: săturând cinci mii de oameni cu cinci pâini, zicând: „milă îmi este de popor”. (Marcu 8 2).

Ce pregătire psihologică a fost aceeași minune pentru ziua următoare, când Isus avea de a împărtăși cea mai sublimă învățătură, pe care până atunci nimeni nu o auzise. Și a doua zi ofrând Isus a zis: „milă îmi este de popor”, dar nu pentru pâinea trupului ci pentru lipsa hranei sufletului.

Cuvântarea cea de a doua zi o începe Isus, cu o mustașă, deoarece observă că nu-l urmează pentru viața sufletului, ci de a primi din nou pâinea trupului: „mă căutați nu pentru-că ați văzut minuni, ci pentru-că ați mâncat din pâni și v'ați săturat”. (Ioan 6 26). Și Isus a continuat: „agonisiți-vă nu mâncarea cea peritoare, dar mâncarea ce rămâne spre viața veșnică”. (Ioan 6 27).

Poporul s'a înmărmurit că ce pâine le va da Isus. Și răspunzând Isus a spus: „eu sunt pâinea cea vie, care s'a pogorât din cer”. (Ioan 6 51). Pentru viața lumii acesteia dau sub chipul pâinei trupul meu, care va suferi pe cruce pentru răscumpărarea lumii.

Învățătura lui Isus trebuie înțeleasă din cuvânt în cuvânt sau se va înțelege în mod simbolic sau figurat?

Ascultători așa au înțeles-o, din cuvânt în cuvânt și astfel o înțelege și biserica. Pentru aceea s'a iscat pricină între ei: „cum poate acesta să ne dea trupul ca să-l mâncăm”, (Ioan 6 52).

Ascultătorii așa au înțeles-o, tre ascultători, a accentuat din nou, zicând: „cela-ce mănâncă trupul meu și bea sângele

meu are viață veșnică”. (Ioan 6 54).

Dorința cea mai fierbinte a omului este ca să fie una cu Dumnezeu. Acuma se împlinește dorința neamurilor. „Eu sunt pâinea cea vie care se pogorâ din cer”. (Ioan 6 51). Este pâinea minunii, în care fiecare om își găsește părțica lui: îngâmfatul — smerenia; cel sâmbător — curățenia; păcătosul — iertarea; bolnavul — sănătatea; întristatul — mângâierea; săracul — averea; ostașul — curajul.

Discuția asupra învățării lui Isus a fost continuată chiar și de ucenicii lui Isus, în mijlocul cărora s'a iscat nedumerirea: „grea este această vorbă”. (Ioan 6 60). „Cine poate să o asculte”.

Accastă învățătură s'ar fi înțeles ușor, nu cu mintea ci cu inima, dacă ei, ar fi avut puțină dragoste și dacă ar fi cunoscut natura și legea dragostei.

Căci cele trei principii fundamentale ale iubirii sunt:

a fi împreună; a fi una; a trăi unul pentru altul.

A fi împreună este suprema dorință a omului și aceasta dorință o poate realiza singur Dumnezeu, prin cuvintele: „și iați eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor”. (Mat. 28 20).

Dragostea nu vrea să fie numai împreună ci dorește să fie una. Aici se ascunde Isus în pâine ca să fie una cu tine. Și această legătură, prin sublimul ei, întrece chiar și pe cea între frați sau tată și fiu, căci zice Isus: Celace iubește pe tată ori pe mamă mai mult de cât pe mine, nu este vrednic de mine”. (Mat. 10 37). Și este una cu Dumnezeu.

Al treilea principiu al iubirii este a trăi unul pentru altul. Așa precum mărturisește ap. Pavel în epistola către Galateni 2 20, „și nu eu mai trăiesc ci Christos trăiește întru mine”.

Acestea le-a spus Isus în Capernaum și ascultătorii nu le-au primit ci mai curând l'au părăsit. Însă Isus nici când n'a dus lumea la răăcire. De aceea dacă Isus n'ar fi prezent în taina sfintei cuminecături atunci ea ar fi un simplu act de idolatrie. Ar fi lăsat Isus o astfel de învățătură eretică? Sigur că nu.

Isus a făgăduit în Capernaum un nou mijloc de ridicare a omului. În continuarea acestui act providențial, la cina cea de taină din Joia Mare a instituit apoi taina cuminecături, prefăcând pâinea și vinul în însuși trupul și sângele său, prin cuvintele: „Luați, mâncați, acesta este trupul meu... beți dintru acesta toți, acesta este sângele meu...” (Mat. 26 20, Marcu 14 22, Luca 22 19 I Cort. 11 24).

Sfânta cuminecătură cuprinde trei propoziții scurte:

„Acesta este trupul meu și acesta este sângele meu”. Mat. 26. 26.

Acesta este trupul meu. Acesta este sângele meu. Aceasta o faceți întru pomenirea mea. Acestea trei adevăruri contopesc și formează ființa învățării Bis. ort. Rom. despre sfânta cuminecătură.

Ce învăță Biserica despre sf. cuminecătură? Nepătrunsul acestei învățături constă în aceea că deși rămâne pâinea și vinul în aceeași formă a materiei ca gust, formă și greutate, totuși se prefăce în trupul și sângele lui Isus.

Și este prezent Isus cel viu cu trupul, cu sufletul, ca Dumnezeu, ca om, în adevăr, în realitate și în ființa lui. Și ca să nu fie numai odată, ci încontinuu, a poruncit: „să se săvârșească întru pomenirea mea”.

Astfel de cuvinte lumea n'a mai auzit, decât atunci, când Dumnezeu a zis: „să se facă lumină și s'a făcut”. (Facerea 1 1-5).

Chiar și sfinții apostoli s'ar fi mirat de aceste cuvinte greu de înțeles dacă n'ar fi văzut mai înainte și alte minuni ale lui Isus. Căci el a liniștit marea furtunoasă, s'a schimbat la față înaintea apostolilor, a schimbat apa în vin etc. Săvârșind mai multe minuni înaintea apostolilor, și prefăcerea au primit-o cu aceeași credință în puterea sa Dumnezeiescă.

Prefăcerea darurilor se săvârșește nu la reproducerea cuvintelor rostite de Isus, ci în clipa rostirii rugăciunii pentru prefăcere, deoarece și Isus Christos a mulțumit și a binecuvântat în clipa prefăcerii sfintelor daruri.

Că prefăcerea darurilor nu este un simbol sau o amintire, ne-o dovedește pe deplin șirul întreg al istoriei creștine, care afirmă că este o jertfă reală. Și primii creștini credeau în taina sf. cuminecături, precum relatează literatura patristică, iar în Didahia celor 12 apostoli, se spune: „în ziua Domnului se adunau și frângeau pâinea după-ce întâi mărturiseau păcatele”.

De aceea cu adevărat: „Tot celce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, acela petrece în mine și eu întru dânsul”.

Pr. V. ȘECULEANU

„Dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare, dacă îi este sete dă-i să bea, căci făcând aceasta, grămădi-vei cărbuni de foc pe capul lui”.

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruește răul cu binele”.

(Pavel c. Rom. c. 12 v. 20-21).

Noul buget al Statului pe exercițiul 1941-1942

Cu 1 Aprilie a. c. s'a pus în aplicare noul buget al statului.

Bugetul s'a fixat la cifra de 44 miliarde 870 milioane lei, deci cu un spor de 9 miliarde 528 milioane lei față de bugetul exercițiului trecut.

Noul buget prezintă o serie de unificări de impozite și totodată și de simplificare.

Deosebit de importantă este și unificarea procedurii fiscale, codificând astfel întreaga materie.

Noul buget a căutat să încadreze nevoile neamului în liniile mari ale realităților actuale și să asigure împlinirea aspirațiilor românești, care în 1940 au suferit cea mai mare înfrângere din istoria noastră.

Sporirea impozitului de 2 la sută la 4 la sută

Începând dela 1 Aprilie 1941 impozitul excepțional de 2 la sută pentru apărarea națională, se sporește la 4 la sută.

Mai multe articole sunt însă scutite de acest impozit. Astfel: pâinea, cornurile, franzelele, covrigii, făina, mălaiul, sarea, zahărul, carnea proaspătă, untura, untul, untdelemnul, laptele, brânza, cașul, smântâna, ouăle, pasările vii, zarzavaturile, gazul lampant, lemnul de foc, peștele proaspăt.

La alte mărfuri, ca: talpa, lâna tăbăcărească, grăsimile animale, se menține cota de impozit de 2 la sută.

Costume naționale românești în Budapesta

Ungurii caută pe orice cale să se facă cunoscuți printre Români Ardealului subjugat. După ce s'au năpustit ca o furtună asupra Românilor, distrugând tot ce-au întâlnit în calea lor, acum vor să-i amețească pe cei ce au rămas, cu strălucirea capitalei lor jidovite.

La Budapesta s'a deschis o expoziție, unde a trebuit să se prezinte și Ardealul.

Ardealul este însă românesc, deci trebuia să ajungă la Budapesta și ceea ce este specific pentru acest pământ.

Așa s'a întâmplat că au fost duși mai mulți Români în costumele lor naționale. Nu de voie bună, căci nu este Român care, fără silă, ar dori să se ducă, pentru a se arăta printre jidovi și Unguri, în portul său național.

Prea au suferit multe Români din cauza acestui port național, ca, întocmai ca noi, să nu socotească și ei, că silnicia aceasta nouă este o adevărată blasfemie la adresa unui popor întreg.

Poziția Jugoslaviei în actualul conflict european

Pe neașteptate, Iugoslavia a ajuns să fie centrul preocupărilor diplomației internaționale și desfășurarea evenimentelor poate aduce un desnodământ fatal, dintr-un ceas în altul.

Țara aceasta prin poziția ei, a putut evita până acum războiul, care bântuie de câteva luni pe frontul greco-albanez.

Pentru a-și consolida poziția cu anumite condițiuni, acceptate de Axă, a primit să semneze alături de alte 12 națiuni pactul tripartit.

Abia s'au întors însă la Belgrad miniștrii semnatari, ei au fost arestați, regența a demisionat, s'a înlocuit guvernul cu un alt guvern de unitate națională și Regele Petru al II. declarându-se major, a preluat puterea.

Poporul s'a ridicat împotriva semnării pactului cu puterile Axei și noul prim-ministru, Generalul Simovici, a declarat că interesele statului și ale poporului impun ficcări obligatorii de a rămâne la căminul său și dacă aceasta ar fi necesar, dacă soarta ar voi-o să-și sacrifice chiar viața pe pragul căminului său pentru binele Patriei, Rege și popor.

De atunci circulă cele mai felurite știri cu privire la situația internă din această țară și fără să se fi precizat încă motivele care au dus la această atitudine, nici orientarea nouă a politicii externe, un fapt este sigur că satele, cu locuitori germani și unguri, ard și numărul acelor care se refugiază, crește necontenit.

Iugoslavia se compune din mai multe provincii care după pacea din 1918 au realizat o u-

nitare politică teritorială, dar încolo Sârbii, Croații și Slovenii și-au păstrat individualitatea, conturată de viața lor istorică și luptele lor politice au fost totdeauna determinate de aspirațiunile provinciilor astfel constituite.

Lupta națională pentru unirea tuturor slavilor, care locuiesc în Iugoslavia de azi, începe la începutul veacului al XIX-lea, prin întemeietorul dinastiei de azi, Kara Gheorghe, pe adevăratul său nume, Gheorghe Petrovici, refugiat dinaintea Turcilor în 1813 la Hotinul din Basarabia, unde a rămas până la 1817, când a început o nouă revoluție.

Cel dintâi rege al Serbiei a fost Petru I, care s'a urcat pe tron la 1903, urmând după el, fiul său, Alexandru Unificatorul, asasinat în 1951, în Franța.

După recensământul din 1955, Iugoslavia are o populație de 14.950.372 locuitori, care trăiesc pe o suprafață de 247.541 km. p. deci ca teritoriu este mai mare decât România de azi.

Capitala țării, Belgrad numără 500.000 locuitori, iar ca mărime urmează orașul Zagreb al Croației cu 225.000 locuitori.

Iugoslavia, privită prin prizma istoriei, a fost țara multor evenimente cu mare răsunet. Poporul iugoslav a fost și el când liber, când subjugat. Luptele sale naționale l-au oțelit însă puternic și eroismul său este bine cunoscut, încât pentru sârb orice jertfă, fie ea cât de mare, nu este numai un cuvânt gol și de ocazie.

Așa a fost în trecut.

Declarațiile dlui ministru Nichifor Crainic cu privire la exproprierea imobilelor urbane evreiești

D. prof. Nichifor Crainic ministrul progandei, a făcut reprezentanților presei următoarele declarații în legătură cu decretul-lege de expropriere a imobilelor urbane ce aparțin evreilor.

Pentru viața românească faptul acesta are o importanță epocală. El vine să întregască opera începută prin decretul-lege de expropriere a bunurilor rurale acaparate de evrei.

Prin aceste două reforme de însemnătate capitală, Generalul Antonescu devine exponentul naționalismului integral românesc. De la Eminescu până la A. C. Cuza și până la generația tânără, exproprierea rurală și exproprierea urbană a evreilor constituiau temelia programului de cucerire naționaliste. Lupta pentru acest ideal a fost nespul de grea. Ea numără suferințe și tragedii individuale ale atâtor luptători, înfrunțați de forța organizată a fostelor partide democratice, devenite, prin francmasonerie și afacerism, complice cu evreii. Lupta a fost lungă și sângeroasă pentru că pasiunea internațional-judaică era încă atotputernică.

Exproprierea rurală a evreilor decurge din principiul că pământul strămoșesc e proprietatea exclusivă a poporului român. Instrăinarea pământului strămoșesc în mâinile veneticilor e călcarea a legii naturale prin care Dumnezeu a înrădăcinat pe fiecare neam în pământul său propriu. Banul veneticului nu poate justifica deposedarea poporului român și alienarea patriei.

Acelaș principiu stă la baza exproprierii urbane făcută în

ultima săptămână. Românizarea orașelor e o problemă de viață pentru poporul nostru. Orașul e sinteza regiunii și sinteza țării. E centrul politic, cultural, economic și social. El trebuie să fie imaginea cea mai credincioasă a poporului din care își trage existența și asupra căruia iradiază influența. Orașul iudaizat însă exercită cea mai nefastă influență asupra țării întregi. Exproprierea urbană a evreilor, cu binefăcătoarele ei consecințe în toate domeniile de activitate națională va reda orașelor noastre mare destinație pe care o au în mijlocul poporului românesc. Reforma aceasta are o însemnătate și mai puternică decât cealaltă tocmai fiindcă privește centrele de unde se dirijează întreaga viață națională.

Astăzi trăim într-o epocă total schimbată. Atât internațională iudaică cât și forțele democratice, afiliate au fost doborâte la pământ de concepția nouă și de puterea Führerului Adolf Hitler și a Ducelui Benito Mussolini. În istoria Europei, acest fapt e identic cu desintoxicarea spiritului continental de otrava iudaică. Mulțumită acestei victorii, România e liberă să desrădăcineze și să evacueze pe venetici din patrimoniul nostru național.

Nu cred că există român adevărat, care să nu subscrie cu focul inimii lui la politica de naționalism integral a Conducătorului Statului. Vechii luptători naționaliști trebuie să vadă în politică încununarea celor mai dârze și mai îndrăznețe gânduri ale lor. Tinerii naționaliști trebuie să vadă în această politică drumurile eliberate și larg deschise energiilor creatoare românești.

Rugăciunea la femeia lăuză

(Continuare din numărul trecut)

de Pr. A. Velea)

„Tot în ziua întâi merge preotul la casa mde s'a născut pruncul, aprinde lămina și cădind toată casa“...

Molitifelnic ed. cit. pg. 3.

Preotul prin aceasta are ocazia, chiar în ziua întâi să-și casia, chiar în ziua întâi să constate personal starea sănătății noului născut cât și a lăuzei. Dacă constată că se află la copil bășici pe palme sau pe tălpi, ceea ce dă de bănuit a fi o infecție a unei boli de sânge, atunci îi pune în vedere lăuzei să nu mai alăpteze nimeni acel copil, decât ea însăși.

Fiindcă în această zi lăuza încă are dureri, iar cei din jurul ei au oarecare interes deosebit, atât pentru sănătatea copilului cât și a mamei sale, este chiar în momentul cel mai potrivit când se pot da sfaturi igienice pe cari le și ascultă cu mai mare interes ca oricând.

Se va spune poate de unii, că unele sfaturi sanitare, cum

sunt acelea care se referă la igiena lăuzei, nu pot fi redade de preot în toată însemnătatea lor, cât și a procedurii de aplicare, dar fiindcă ele sunt absolut necesare ca să fie respectate, căci altfel este periclitată sănătatea și viața lăuzei, de aceea preotul ortodox, fiind căsătorit, în cazul acesta poate să intervină prin soția lui, care ducându-i ceva de mâncare ușoară „plocon“ odată cu aceasta îi va da ea acele sfaturi igienice.

Rugăciune la însemnarea pruncului

„Cade-se a ști că, a opta zi după naștere se aduce de moașe pruncul la biserică și stă înaintea ușilor bisericii, afară iar preotul face începutul“...

Molitifelnic ed. c. pg. 7.

De această dată preotul se uită la corpul copilului pentru a se convinge de felul cum este îngrijit. Dacă copilul este

bolnav atunci va cere să fie adus la botez cât mai repede și apoi îi va îndruma să-l ducă la un medic apropiat, ca nu cumva să i-se agraveze boala.

Rugăciunea când lapădă femeia *)

Preotul se va interesa cu privire la cauza care i-a provocat acestei femei lapădarea copilului și dacă nu cumva a intenționat ea fapta aceasta.

Intrucât ea n'ar fi voit să lapăde, ei ar fi un avort spontan, atunci va sfătui-o ca după ce se va ridica de pe pat să se ducă la un medic ca să constate care ar fi cauza, ca să știe și să se păzească în viitor să nu mai cadă în păcatul pierderii de prunci. Dacă însă ea ar fi voit să aibă avortul și că a făcut ceva sau că a fost ajutată de cineva ca să piardă copilul, atunci preotul îi va arăta urmările ce ar putea avea avortul criminal asupra sănătății ei, amintindu-i chiar cazuri cunoscute sau cetite, unde după un avort criminal a ră-

*) Molitifelnic ed. cit. pg. 9.

mas bolnavă sau că a și murit femeia păcătoasă.

De asemenea e bine să li-se citească chiar din Codul Penal ca să știe că anume ce pedeapsă se aplică acelor care săvârșesc avortul criminal. Preotul le va aduce aminte că în afară de pedeapsa pe care o primește cel vinovat după legea omenească, va fi tras la răspundere și în viața viitoare; căci chiar dacă în viața aceasta n'ar fi fost descoperită fapta, în viața viitoare, în fața lui Dumnezeu nimic nu se mai poate ascunde, ei vor fi condamnați mult mai greu, fiind trimiși în chinurile cele vecinice. Dela pedeapsa Celui de sus nu poate să scape nici un vinovat și prin nici o intervenție, căci odată ce viața este dată de Dumnezeu, nimeni altul nu are dreptul să o ia decât tot El. Păcatul pentru un avort este nespul de mare și nu poate fi iertat deoarece copilul odată zămislit este și el o ființă cu suflet, care are dreptul la viață; acest copil încă fără putere, la nimeni n'a făcut nici un rău și nici nu se

(Va urma).

Sâmbăta lui Lazar

Biserica, prin sfintele slujbe din postul Paștilor, se sârguiește în chip osebit, să ne trezească din leacvie și somnul păcatelor. Pentru ca să sporască râvna noastră spre curățirea inimii și să (ină) vie lumina sufletului spre cele înalte, așează meru, în fața ochilor dinlăuntru chipuri de îndreptare spre cele duhovnicești. În vremea aceasta, icoana înfricoșatului județ al lui Hristos Domnul, stă meru înaintea cugetului creștinesc, spre povățuire.

La mijlocul marelui post, Biserica înalță în văzul lumii, cinstita și de viață dătătoarea Cruce a Domnului „sculara celor căzuți, sprijinul celor cari stau, și razimul celor slabi”.

Sfânta Biserică, hrănindu-ne sufletul cu eugete pentru frângerea inimii, smerenie și căință pentru păcate, îndreptând gândurile spre cele din urmă, în dragostea sa cerească ne cuprinde pe toți fiii ei, pe cei de aici ca și pe cei de dincolo de granițele lumii trecătoare deopotrivă. Pentru că nu sunt morți, ci numai vii „căci Dumnezeu nu este Dumnezeuul morților, ci al viilor” (Mt. 22, 32).

Întru cinstirea lor, Biserica închină zile anume a postului. Zilele acestea sunt Sâmbetele Morților. Prin rugăciunile, milosteniile noastre, dar mai cu osebite prin sfintele Liturghii, cari se slujesc, suntem îndemnați să le ajutăm întru ușurarea și ictarea păcatelor, la ziua marelui județ al Domnului. Aceste zile de rugăciune pentru frații noștri adormiți în nădejdea învierii și a vieții veșnice, se sfârșesc cu Sâmbăta lui Lazar, cea mai de seamă zi pentru pomenirea lor.

Nu se poate o rânduire mai înțeleaptă, pentru cinstirea celor iubiți ai noștri, tocmai acum în pragul primăverii. Fie-re cea văzută, învie cu toată puterea. Prețutindeni viața viețuește: pe șes, pe munte, în văi, pe dealuri, semnele vieții se arată și se înveselesc. În acest cadru de înviere a naturii, Biserica Ortodoxă așează pomenirea morților, ca o chemășie a învierii obștești și ca o mărturie statornică, că ea este Biserica Invierii și a vieții celei fără de moarte.

În Sâmbăta lui Lazar, credincioșii se adună în cimitir, în jurul mormintelor îngrijite și luminate, pentru a-și arăta dragostea față de scumpii lor cari își dorm somnul cel de veci. Legătura dragostei rămâne nestrictată în veci. Prin ea puterile morții, se sfarmă „căci dragostea niciodată nu eade (Cor. 13, 8).

Odată pe an se adună toți la un loc, cei vii împreună cu cei morți.

În popasul pe care-l facem în această zi de adunare, stăm mai aproape de frații noștri răposați. Chipul lor revine în eugetele noastre și simțim în noi toată durerea, că nu-i mai avem în veacul nostru, dar și nădejdi întădnirii în viața veacului ce va fi să fie. În chipul acesta cimitirul este locul de întâlnire duhovnicească, uade în duhul nostru, ne împreună eugetul cu înainte stătătorii noștri.

Cimitirul este și locul de meditație al celor vii, cari sunt aici. Stând în cimitir, stăm în pragul veșniciei, în ostrovul între două lumi. Conștiința creștină se frământă aici, cu tainele fără margini ale vieții și morții. Cimitirul stă permanent în mijlocul lumii ca un sfinx nemșecat, plin de mătenie, dar totuș foarte elocvent. El arată ochilor noștri hotărele până unde se întind puterile minții omenești și unde începe nemărginirea puterilor lui Dumnezeu. Câte gânduri și îndemnuri nu pot să încolțească în ființa noastră, poposind în locul liniștii și singurătății. Iată deci folosul duhovnicesc al întâlnirii noastre cu frații răposați în Domnul.

De câțiva ani s'a luat inițiativa în centrele noastre episcopesti, să se organizeze pelerinajii cu credincioșii, la cimitire în Sâmbăta lui Lazar. S'a făcut un început pentru cinstirea cu vrednicie a morților noștri. Pilda aceasta, trebuie urmată cu stăruință. Cultul morților organizat metodic, este un imperativ al vremii. El trebuie extins și introdus succisiv în toate parohiile. Prin inițiativa aceasta se săvârșese două fapte deosebit de importante. Înodăm firul cu trecutul pentru cinstirea tuturor fraților adormiți în dreapta credință și trezim în obștea credincioșilor gustul pentru îngrijirea mormintelor și a cimitirului, care în multe locuri este o păragine. În anumite parohii, credincioșii noștri, din inițiativă proprie, se adună în cimitir, la o anumită epocă a anului, aprizând lumini, priveghind în jurul mormintelor, chiar fără asistență religioasă, imitând cultul morților altor confesiuni. Cultul morților în cimitir, cu slujba parastasului și priveghere, în Sâmbăta lui Lazar și la început de primăvară, înseamnă înaugurarea unei tradiții după rânduiala și concepția Bisericii Ortodoxe.

Pr. LAURENTIU DAVID

Măsuri importante privind educația națională și sănătatea publică

În ultimul consiliu de miniștri ținut sub președinția d-lui General Antonescu, s'au deșbătut importante chestiuni privind educația națională și sănătatea publică.

Astfel d. General Radu Roseti a făcut un raport asupra inspecției făcute de d-sa împreună cu d. ministru Petre Tomescu în jud. Teleorman, și asupra admirabilei realizări din punct de vedere didactic, social și sanitar constatate cu ocazia vizitărei preventoriului Cervenia. Guvernul aduce mulțumiri d-lui N. Racofă, proprietarul moșiei Strobăneasa, d-rului Dănilă, medicul acestui preventoriu și membrilor corpului didactic local pentru remarcabila operă realizată acolo în slujba educației și îngrijirii copiilor de școală. Este un exemplu de ce se poate înfăptui dacă există suflet, conștiință și muncă pentru ridicarea Neamului.

S'a luat act de închiderea căminului studentesc al Școlii Politehnice din cauza răspândirii unor manifeste lipsite de răspundere.

S'au dat dispozițiuni ca elementele cari în aceste cazuri de grea cumpănă pentru Neam nu înțeleg să-și facă datoria de români și umilesc îndatoririle sfinte ale tinereții să fie eliminate din școală și din funcțiunile pe care le dețin, iar căminul să nu fie redeschis decât atunci când liniștea va fi complet restabilită.

Pentru intensificarea acțiunii de asistență socială în țară s'au dat dispozițiuni ca în viitoarele legi de organizare a în-

vățământului normal și seminarial și în noua lege administrativă să se introducă dispozițiuni prin care viitorii profesori, învățători și primari vor trebui să fie instruiți și pe terenul social și sanitar. Femeile nu vor putea fi angajate ca învățătoare sau în alte posturi la Stat până când nu vor fi obținut un brevet de infirmieră sau de asistență socială benevole. Odată aceste rezultate obținute, se va urmări coordonarea activității tuturor organelor administrative locale, sub autoritatea pretorilor și prefectilor.

S'a hotărât ca elevii, cari au fost eliminați din școli pe bază de sentințe judecătorești, pentru că au participat la rebeliune, să aibă domiciliu forțat la părinții lor, iar în cazul unei noi abateri, să fie internați în lagăre.

D. General Victor Hiescu a făcut o dare de seamă asupra situației fondurilor Străzii Țării preluate de acest subsecretariat și care fuseseră administrate de fostul Patrimoniu Legionar. Din totalul de 120 milioane lei, s'au găsit la început 7.500.000 lei; au fost recuperate până acum 100 milioane lei, iar pentru restul de 20 milioane, cercetarea a fost diferită Justiției care va pedepsi cu asprime pe cei vinovați și și-au însușit banii Statului.

S'a luat act că Pregătirea Premilitară activează cu foarte bune rezultate în localitățile unde instructorii își dau osteneala și pun sufer pentru educarea morală, patriotică și fizică a tinereții.

Nr. 1365—1941.

Comunicat.

On. Minister al Finanțelor a dispus inventarierea tuturor averilor publice, prin urmare și averile bisericilor. În scopul acesta s'au trimis tuturor parohiilor broșuri cu instrucțiunile convenite.

Pentru lămurirea preoților cu privire la averile bisericesti, indemnăm pe preoții noștri să facă inventare despre toate averile bisericesti, astfel:

1. Un inventar al cancelariei parohiale cu valoarea fiecărui obiect;

2. Un inventar al pământurilor proprietate a bisericilor, arătând valoarea lor și venitele anuale în bani;

3. Un inventar al edificiilor proprietate a bisericii cu valoarea lor;

4. Un inventar al tuturor obiectelor din biserică cu valoarea lor.

Toate aceste inventare se vor face pe coale separate, în câte 3 exemplare, iar la urmă se va face o recapitulare generală, tot în 3 exemplare.

Alba Iulia, 4 Aprilie 1941.

Președinte,
Pr. AL. BABA

Secretar,
Pr. T. CIURU

Suspendarea plății în străinătate a datoriei publice

„Monitorul Oficial” de Joi 5 August publică următoarea înștiințare a ministerului finanțelor, direcția datoriei publice:

Având în vedere că tulburarea adâncă a relațiilor economice internaționale, precum și micșorarea teritoriului asupra căruia Statul Român își exercită autoritatea, au afectat nu numai capacitatea de plată și de transfer a României, dar și toate condițiile în care au fost contractate împrumuturile și acordurile încheiate de România, în legătură cu acestea, ridicând probleme numeroase și complexe, a căror soluționare nu atârna numai de bunăvoința Statului Român, guvernul Român a fost nevoit să suspende plata în Străinătate a Serviciului Datoriei publice a României.

Guvernul român este gata să înceapă negocieri în legătură cu condițiile în care va urma să fie asigurat în viitor acest serviciu, de îndată ce stabilitatea împrejurărilor externe va permite acest lucru.